

ministre de pågældende uddannelsesinstitutioner.

Vi er overbevist om, at hvis man gør det, vil vi i løbet af nogle år kunne indhente erfaringer på tværs af det, vi kender i dag, på tværs af de stive strukturer, som ofte er en belastning for uddannelsesstederne.

Vi hører det igen og igen – vi læser om det hele tiden – at forskerne klager over, at de har for lidt tid til forskning; underviserne klager over, at de har for lidt tid til undervisning, alt sammen fordi de hele tiden skal sidde på deres kontor og bruge tiden til at udfylde skemaer fra Undervisningsministeriet osv.

Derfor er det vores opfattelse, at man fortsat bør overveje den mulighed, at man efter det, jeg kalder frikommunemodellen, giver en langt større frihed til institutionerne. Det er klart, at man ikke skal have en overtrædelse af grundloven eller straffeloven, men en rammeaftale. Og inden for den ramme skal institutionerne have udstrakt frihed.

Så er det vores opfattelse, at der også skal være plads til, at der er uddannelser, og at der er uddannelsesinstitutioner, f.eks. fakulteter, som udgår. I dag uddanner vi ikke nær så mange bødkere i det danske samfund, som man gjorde for 100 år siden, af den simple grund, at man – bortset fra tiden op til den tilstundende højtid her ved fastelavn – sjældent bruger trætønder til ret meget andet end udstillingsformål.

Vi opretholder jo ikke kunstigt en bødkeruddannelse, når der ikke er brug for de pågældende, og derfor skal man også med kritiske øjne kigge på det uddannelsesudbud, vi har i dag, og turde stille spørgsmålet: Er den institution stadig væk nødvendig? Er den uddannelse stadig væk nødvendig? Og hvis svaret bliver tvivl eller nej, skal man have modet til at kunne lukke for den pågældende uddannelse og dermed frigøre ressourcer til de nye områder, der hver eneste dag melder sig.

Vi er til gengæld også glade for, at nogle af de ting, Fremskridtspartiet nærmest fik tæsk – i hvert fald verbale tæsk – for at sige for 10 og 15 år siden, nu er blevet almen politik, alment accepteret.

Da vi dengang talte om, at de unge hurtigere skulle igennem uddannelsessystemet, blev der peget fingre ad os med besked om, at det sandelig var vigtigt, at de unge gik der så længe som muligt, fordi den erfaring og den indlæring, de opnåede på uddannelserne, jo gavnede dem resten af livet.

I dag erkender vi alle sammen, at med den udvikling, der er i det danske samfund, ja, så er der altså brug for, at de unge mennesker bliver hurtigere færdige med deres uddannelse, sådan at de kan komme ud og bidrage til samfundskagen.

Det er ikke længere et fyord at sige, og derfor glæder vi os over, at det også kan være med til at skærpe de unges interesse for at vælge den rigtige uddannelse første gang med henblik på, at de hurtigt kommer ud og kommer i beskæftigelse.

Men netop i erkendelse af, at samfundsudviklingen går hurtigt, skal der også være mulighed for, at man undervejs i uddannelsessystemet skifter til en anden uddannelse. Det kan være en tilsvarende uddannelse, eller det kan være en helt anden uddannelse. Og derfor støtter vi både mulighederne for, at man kan afslutte med en bachelorgrad, og at man kan overføre sin merit til en anden uddannelse, og at man i det hele taget satser på at få sig en uddannelse, som man passer til.

Vi er også lidt optaget af, at vi ikke i trangen til at få fusioneret og få etableret store institutioner kommer til at fastlåse en masse penge, en masse samfundsressourcer i mursten. Ambitionerne om, at København skal have et nyt stort universitet, måske placeret ude i Ørestaden eller et andet sted, er vi modstandere af. Det argument, at man føler, at Danmark ikke kan ses på det internationale kort, fordi vores universitet ikke er større og flottere, end tilfældet er i København, kan vi ikke rigtig lade os imponere af.

De 2-3 mia. kr., eller hvor mange penge det i alt vil komme til at koste at bygge sådan et nyt universitet, vil være bundet i mursten; de penge synes vi i stedet for skal bruges til at sikre nogle kvalitetsuddannelser, sikre en højere kvalitet i uddannelserne, sørge for, at der er dygtige undervisere på universiteterne, på de videregående uddannelser, og i det hele taget sørge for, at vi bruger de penge til at skabe menneskelige ressourcer frem for at investere pengene dødt i flere mursten.

Det må kunne lade sig gøre inden for rammerne af de eksisterende bygninger at forøge kvaliteten på uddannelserne, frem for at man blot bygger sig til nogle nye flotte paladser.

Så konklusionen for Fremskridtspartiet er, at den retning, som regeringen lægger op til i redegørelsen, støtter vi langt hen ad vejen. Vi har så en række forslag til, hvordan det kan blive